

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, PhD., a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobce **JUDr. V. V.**, bytem x, zastoupeného JUDr. Pavlem Ramešem, advokátem se sídlem Fügnerovo nám. 1808/3, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2014, sp. zn. SZ 067912/2014/KUSK REG/Val, č. j. 088833/2014/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) dodanou do datové schránky soudu dne 8. 8. 2014 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného 16. 6. 2014, sp. zn. SZ 067912/2014/KUSK REG/Val, č. j. 088833/2014/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Obecního úřadu L., stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 20. 2. 2014, sp. zn. 3734/13/SÚ, č. j. 0788/14/SU/SVy. Uvedeným rozhodnutím stavební úřad dodatečně povolil vlastníkovu pozemku (dále jen „stavebník“) sousedícího s pozemkem žalobce stavbu oplocení na pozemku p. č. x v k. ú. M. u Prahy, obci M.

Žalobce namítá, že vydaná správní rozhodnutí nejsou řádně odůvodněna a správní orgány nevzaly v úvahu všechny relevantní skutečnosti. Stavebník v řízení o dodatečném povolení stavby podle žalobce neunesl své důkazní břemeno, protože jím předložená projektová dokumentace nezachycuje to, že stavba neúměrně zasahuje jak do příjezdové komunikace, tak do hranic sousedního pozemku p. č. x. Vzhledem k výšce 1,7 m je podle žalobce evidentní, že oplocení ohrožuje ostatní pozemky a hrozí jeho sesunutí do sousedního

pozemku i do příjezdové komunikace a jakákoli z toho plynoucí škoda by zatížila žalobce náklady nutnými k odstranění vyvolaných následků. Stavebník měl podle žalobce doplnit podklady o znalecký posudek zabývající se výškou oplocení a jeho stabilitou. Stavba oplocení ani neumožňuje údržbu staveb (blíže neoznačených) „osob zúčastněných“ s ohledem na nedostatečný odstup plotu od pozemků a staveb těchto osob – z hlediska bezpečnosti byl nutný větší odstup. Žalobce dále namítá neurčitost podkladů, z nichž nelze dovodit řádné ohlášení stavby, a v různosti postupu při posuzování podkladů pro povolení stavby spatřuje diskriminaci a „porušení rovnosti přístupu k jednotlivým účastníkům ze strany soudu“.

Žalovaný argumentoval tím, že žalobce své odvolání nijak neodůvodnil, a proto podle ustanovení § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) se žalovaný zabýval souladem rozhodnutí stavebního úřadu a řízení, jež mu předcházelo, v celém rozsahu. Stavební úřad nařídil ústní jednání spojené s místním šetřením, na němž bylo dohodnuto, že stavebník předloží geometrické zaměření stavby. Stavebnímu úřadu byl předložen vytyčovací náčrt zpracovaný úředně oprávněným zeměměřickým inženýrem, přičemž z připojeného protokolu o vytyčení vyplývá, že vlastníci dotčených pozemků včetně žalobce proti výsledku vytyčení neměli námitek. Stavební úřad i žalovaný tak měli důvodně umístění stavby za jednoznačně prokázané. Žalobce stavebnímu úřadu po celou dobu nepředložil žádný důkaz na podporu svého tvrzení. Stavebník naopak prokázal splnění podmínek stanovených ustanovením § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 257/2013 Sb. (dále jen „stavební zákon“). Správní orgány vycházely z předložené projektové dokumentace ověřené autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby, který je za odbornou úroveň dokumentace odpovědný, takže v rozsahu jeho autorizace nebyl stavební úřad oprávněn odbornou úroveň zpracování dokumentace přezkoumávat. Tvrzené sesunutí stavby je pouhou spekulací a předjímáním budoucího stavu. Projektová dokumentace a zhotovení stavby je však projevem tak, aby k tomu nedošlo, což dokládá souhrnná technická zpráva pod bodem 5 části B projektové dokumentace. Dále žalovaný konstatuje, že oplocení se obvykle umísťuje co nejbližše hranici pozemku a stavební zákon ani prováděcí předpisy přesně nedefinují vzdálenosti oplocení od hranic pozemku. V blízkosti dodatečně povolené stavby oplocení přitom, jak se podává ze situačního výkresu C.2 a katastrálního mapového podkladu, žádné stavby, které by bránily údržbě, umístěny nejsou. Samotnou stavbu lze udržovat i ze sousedních pozemků na základě domluvy vlastníků či na podkladě rozhodnutí stavebního úřadu podle § 141 stavebního zákona. Žalovaný proto navrhl žalobu zamítnout.

Žalobce na podání žalovaného již dále nereagoval a nepřihlásil se ani nikdo z pozice osoby zúčastněné na řízení. Soud také vyzval účastníky řízení, aby se vyjádřili, zda ve věci požadují nařídít jednání. Protože se účastníci v poskytnuté lhůtě nevyjádřili, soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. o žalobě rozhodoval bez nařízení jednání.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 12. 8. 2013 stavebník požádal o vydání dodatečného stavebního povolení na stavbu oplocení pozemku p. č. x s tím, že stavba se nachází pouze na tomto pozemku. K žádosti přiložil projektovou dokumentaci ze srpna 2013 ověřenou Ing. B. M., autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby, podle níž se má jednat o oplocení z ocelových sloupků ø 70 a 85 mm o rozestupu cca 3 m kotvených do betonových základových patek a z poplastovaného drátěného pletiva výšky 1,6 m s tím, že pro vyrovnaní terénu je severní část oplocení (tj. na hranici s pozemkem žalobce) na podezdívce ze ztraceného bednění o výšce 0,25-0,5 m na betonovém základu tloušťky 0,3 m založeném do nezámrzne hloubky a že v severozápadním rohu jsou umístěna vjezdová vrata. Na výkresu katastrální situace se na pozemku žalobce nenachází žádná budova a ani na dalších pozemcích není v bezprostřední blízkosti hranice pozemku p. č. x zachycena jakákoliv budova.

Stavební úřad dne 14. 8. 2013 oznámil zahájení řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 2 stavebního zákona a současně rozhodl o jeho přerušení s tím, že byla předložena žádost o dodatečné povolení stavby. Dne 13. 9. 2013 odbor životního prostředí Městského úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav vydal souhlasné komplexní stanovisko se stanovením podmínek na úseku odpadového hospodářství a dne 14. 10. 2013 souhlasné závazné stanovisko orgánu státní správy lesů. Dne 3. 12. 2013 proběhlo ohledání na místě samém, jež se zúčastnil i tehdejší zástupce žalobce a podle zápisu při něm bylo domluveno, že stavebník předloží geometrické vytyčení hranice pozemku. Toto vytyčení stavebník předložil následující den, na což zástupce žalobce reagoval návrhem na doplnění dokumentace skutečného provedení stavby, aby bylo možné ověřit, že je postavena podle geodetem vytyčených bodů. Dne 19. 2. 2014 stavebník předložil vytyčovací náčrt ověřený Ing. M. H., úředně oprávněným zeměměřickým inženýrem, jehož součástí je protokol o vytyčení hranice pozemku, podle nějž se vytyčovacími pracemi dne 4. 2. 2014 zúčastnil mj. i žalobce, přičemž žádná osoba k vytyčení neměla připomínky. Při vytyčení byly vytyčeny lomové body parcel a vyznačeny v terénu, přičemž z legendy k přiloženému zákresu plyne, že tyto lomové body odpovídají rohům plotu, popř. byly vyznačeny barvou na plot, z čehož lze podle soudu jednoznačně dovodit, že rohy plotu a plot jako takový se nachází právě na hranici parcely č. x.

Následujícího dne stavební úřad stavbu oplocení dodatečně povolil a v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že vytyčovacími náčrtem, k němuž účastníci neuplatnili žádné připomínky, bylo doloženo, že stavba je postavena podle geodetem vytyčených bodů, a je tak již nadbytečné vyžadovat zpracování dokumentace skutečného provedení stavby. Projektovou dokumentaci stavební úřad vyhodnotil jako úplnou a odpovídající měrou řešící obecné technické požadavky na výstavbu. Proti tomuto rozhodnutí se dne 4. 3. 2014 žalobce odvolal, nicméně v avizované 15denní lhůtě pro doplnění žádné důvody odvolání neuvedl.

Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 16. 6. 2014 odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Shrnul dosavadní průběh řízení a konstatoval, že v něm žádné vady neshledal. Z protokolu o vytyčení žalovaný vyvodil, že žalobce byl s výsledky vytyčení seznámen, jeho návrhu bylo vlastně vyhověno a žalobce ani nikdo jiný již další návrhy neuplatnil, a to ani v textu odvolání. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 24. 6. 2014.

Soud po zjištění, že žaloba je včasná, napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. a jsou splněny i další podmínky řízení, napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů na podkladě skutkového a právního stavu ke dni jeho vydání a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.

Podle § 68 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle § 129 odst. 2 věty osmé až desáté stavebního zákona stavební úřad v řízení o dodatečném povolení stavby postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.

Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona lze stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že

a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území,

b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,

c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.

Podle § 90 stavebního zákona stavební úřad v územním řízení posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu

a) s vydanou územně plánovací dokumentací,

b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území,

c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území,

d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu,

e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.

Z ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) bodu 14 stavebního zákona vyplývá, že ke stavbě oplocení není třeba stavebního povolení ani ohlášení, proto ve smyslu § 96 odst. 2 písm. a) postačí územní souhlas. V důsledku toho se v řízení o dodatečném povolení stavby oplocení tato stavba poměřuje přiměřeně pouze z hledisek stanovených v § 90 stavebního zákona. Žalobce se v této souvislosti fakticky dovolává písm. e) *in fine*, tj. povinnosti stavebního úřadu dbát ochrany práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.

Primární námitkou, kterou jako jedinou žalobce uplatnil před koncentrací, k níž došlo skončením nařízeného ústního jednání (srov. § 89 odst. 1 stavebního zákona), byla nepřímou formulovaná námitka, že by oplocení mohlo zasahovat do jeho pozemku. Tomu odpovídá i odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a jejich postup. Žalovaný i stavební úřad vyžádali v této věci potřebné zaměření hranic pozemku a v řízení byl předložen i vytyčovací náčrt zpracovaný osobou s příslušnou autorizací, z něž vyplynulo, že stavba oplocení se nachází na hranicích pozemků. V tomto směru soud považuje napadené rozhodnutí za plně přezkoumatelné a též dostatečně podložené. Jak již soud shora popsal v rekapitulaci správního spisu, z vytyčovacího náčrtu, jež žalobce nerozporoval, skutečně vyplývá, že oplocení není vystavěno na pozemku žalobce, resp. se nachází přímo na jeho hranici, což ovšem plně odpovídá funkci oplocení, které v ideálním případě má v terénu vlastnickou hranici respektovat.

Stav, kdy je oplocení přímo umístěno na hranici parcel nelze vnímat tak, že neoprávněně zasahuje do pozemku žalobce, třebaže to reálně může znamenat to, že hranice parcel představuje podélnou osu stavby a fakticky tak např. polovina průměru sloupků, jejich

betonových patek a podezdívky je na pozemku žalobce a druhá polovina na pozemku stavebníka. To je totiž přirozená vlastnost plotů, jež fungují jako rozhrady ve smyslu občanského práva a jejichž zřízení a (v některých případech i) udržování je, resp. může být z hlediska občanského práva právem a povinností obou sousedů, přičemž v tomto společném zájmu občanské právo omezuje i možnost souseda proti tomu uplatňovat námitky (blíže srov. ustanovení § 1027 a § 1017 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník). Soud by považoval za absurdní, aby jen podle toho, kdo první podá žalobu na zřízení oplocení podle § 1027 občanského zákoníku, byl druhý ze sousedů povinen zřídit plot výhradně jen na svém pozemku, čímž by žalobce dosáhl zachování celého svého pozemku. Třebaže rozhradu zřídí pouze jeden ze sousedů a neuplatní se tak domněnka spoluvlastnictví k plotu podle § 1024 občanského zákoníku, je její existence z dlouhodobého hlediska v zájmu obou vlastníků obou oddělovaných pozemků a je proto spravedlivé, aby rozhradu bylo možné umístit právě na této hranici. Tím samozřejmě není vyloučeno, aby vlastník sousedního pozemku vznášel námitky co do podoby, konstrukčních parametrů či šířky plotu, popř. upozornil, že s ohledem na specifika věci by samotné umístění rozhrady bránilo účelnému užívání jeho pozemku. Tuto funkci plotů přitom není důvodu, není-li zde výslovně se odchylující úpravy ve stavebním právu, nerespektovat i v řízení o dodatečném povolení stavby a stavební předpisy je třeba vykládat s respektem ke zmíněné povaze rozhrad. Soud tedy konstatuje, že ve správním řízení bylo prokázáno, že dodatečně povolené oplocení nepřesahuje na pozemek žalobce nad rámec odpovídající povaze plotu jako rozhrady mezi pozemky dvou vlastníků. Žalobce v tomto směru přesvědčivé důkazy, z nichž správní orgány v řízení vycházely, ničím nezpochybnil ani nevyvrátil a ani nevznášel jakékoliv námitky, z nichž by bylo možné dovodit, že oplocení brání účelnému využití jeho pozemku či že mu nevyhovuje podoba oplocení. Stavebník tedy své důkazní břemeno v řízení unesl.

Soud se shoduje se žalovaným i v tom, že z podkladů ve správním spisu není patrné, že by umístění plotu bránilo v údržbě jakékoliv stavby žalobce (ochrany práv jiných osob se dovolávat nemůže), protože na žalobcově pozemku se ani žádná stavba nenachází. Soudu je v této souvislosti z úřední činnosti známo (z řízení sp. zn. 46 A 50/2014), že na pozemku žalobce je registrován významný krajinný prvek a žalobce se aktuálně – doposud neúspěšně – snaží dosáhnout souhlasu orgánu ochrany přírody se zásahem do tohoto významného krajinného prvku umístěním stavby rodinných domů na části pozemku. V době vydání napadeného rozhodnutí tedy byl pozemek žalobce nezastavěn a ani nebyla možná jeho údržba mimo limity dané omezeními plynoucími z registrace této parcely jako součásti významného krajinného prvku. Už z tohoto důvodu je tedy tento žalobní bod nedůvodný a lze jen doplnit, že samotné údržbě plotu také nic nebrání, neboť potřeba využití sousedního pozemku v tomto směru není relevantní překážkou (srov. již žalovaným zmiňovaný § 141 stavebního zákona).

Pokud žalobce tvrdí, že řízení o dodatečném povolení nezahrnulo všechny stavební úpravy, k nimž bez povolení či ohlášení stavebnímu úřadu stavebník přistoupil, směřuje mimo rámec řízení o dodatečném povolení stavby, neboť to, byť se odehrává „uvnitř“ řízení o odstranění stavby zahájeného z moci úřední, je řízením o žádosti a jako takové je omezeno rozsahem takové žádosti. Je-li zde stavebních úprav nad rámec těch, jichž se žádost o dodatečné povolení a z ní plynoucí rozhodnutí stavebního úřadu týká, takové stavby může stavební úřad přikázat odstranit, avšak nemůže je bez odpovídajícího rozšíření žádosti zahrnout do řízení, v němž bylo nyní napadené rozhodnutí vydáno. Tento žalobní bod je tedy pro přezkum napadeného rozhodnutí irelevantní.

S podstatou věci se mýjí i námitka žalobce, že nebylo doloženo řádné ohlášení stavby. Jak již soud zmínil, stavba oplocení podle § 103 odst. 1 písm. e) bodu 14 stavebního zákona nepodléhá ani ohlašovací povinnosti (jen povinnosti požádat o vydání územního souhlasu).

Navíc řízení o dodatečném povolení stavby podle § 129 odst. 2 a 3 se týká právě staveb, s nimiž bylo započato, aniž by byla ohlašovací povinnost splněna. I tato otázka je tedy pro věc nepodstatná.

Ničím nepodložený je i žalobní bod upozorňující na riziko zhroutení stavby oplocení. Jednak taková námitka vůbec nebyla ve správním řízení uplatněna, tudíž nelze žalovanému jakkoliv vytýkat, že se jí konkrétněji nezabýval, jednat se taková námitka jeví zcela absurdní. Vzhledem k tomu, že i z laického pohledu je zjevné, že namítané zborcení takto jednoduché stavby jako je drátěné oplocení standardní výšky 1,7 m na kovových sloupcích s betonovým základem přichází do úvahy jen v situaci naprosto katastrofálního stavu takové stavby a s respektem k tomu, že stavební úřad provedl ve věci této stavby, která již byla v době dodatečného povolování realizována, místní šetření, považuje soud za zcela vyloučené, že by zánovní oplocení mohlo být v takto havarijním stavu – taková skutečnost by nepochybně musela být zachycena v protokolu z místního šetření a bylo by s podivem, jestliže by na to zástupce žalobce při místním šetření výslovně neupozornil. Projektová dokumentace přitom rozhodně nevzbuzuje žádné pochybnosti o tom, že stavba je v pořádku (v této souvislosti je třeba upozornit především na výslovné konstatování, že patky sloupků i podezdívka jsou založeny až do nezámrné hloubky). Požadavek žalobce na znalecký posudek v případě stavby, u níž zákonodárce vůbec nepředpokládá, že by bylo nutné blíže posuzovat její stavebnětechnické parametry ve stavebním řízení či alespoň v souvislosti s jejím ohlášením, je tedy zcela nemístný a stavební úřad neměl žádný důvod předložení takového důkazu v řízení vyžadovat. Jiné podklady, jež měl podle žaloby stavebník ještě doložit, žalobce nijak nespecifikuje.

Konečně je pak třeba uvést, že soud považuje za zcela nesrozumitelnou námitku žalobce brojící proti diskriminaci a nerovnému zacházení s účastníky. Žalobce byl v průběhu správního řízení řádně obeslán a měl možnost v řízení uplatnit svá práva, stejně jako stavebník a ostatní sousedé. Žalobce nijak nespecifikuje, jakým způsobem měl být diskriminován, neuvádí ani, že by např. v jeho případě stavební úřad rozhodoval odlišně apod. Soud tedy může pouze obecně konstatovat, že žádný projev nerovného zacházení v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí nezaznamenal a tedy ani tento žalobní bod nepovažuje za důvodný.

Lze tedy shrnout, že žádný z uplatněných žalobních bodů není důvodný, což vedlo soud k tomu, že žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Plně úspěšnému žalovanému pak žádné náklady nad rámec běžného výkonu úřední činnosti (mezi niž, až na odůvodněné výjimky, spadá i obhajoba svých rozhodnutí před soudem) nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. dubna 2016

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová